

Нейтрино

Микола Руденко

Я в могильну пітьму не порину —
У глинозему цвинтарний клаптик.
Знаю: смерті нема —
Є нейтрино,
Що летить через товщу галактик.

Протинаючи сутність єдину,
Що вібрує між зорями туго,
Воно каже світам:
— Я — людина.
Я несу в собі радість і тугу.

Мого духу щоденну роботу,
Мого втілення тисячну спробу —
Все це згущено в зоряну ноту,
В променеве Зернятко-Особу.

Хмари пилу — як велетнів спини;
Жар галактик — мов бурхання креві.
Та ніщо мого лету, не спинить —
Поспішаю на поклик Любові.

У теплі, в материнському лоні,
Мене прийме далека планета —
Хай готують жіночі долоні
Пелюшкового царства тенета.

Син Людський, я ростиму нестримно.
Я світи і віки поєднаю.
І відкривши химерне нейтрино,
В нім нарешті себе упізнаю.